

Keď na nás doľahne zima, blížia sa sviatky prebytku. Vetvy jedličiek trpezlivo nesú horiace sviečky a prehýbajú sa pod ťarchou čokoládových figúrok. Babka sa vychvaľuje:

Máme najväčší stromček v meste, a pozýva hostí, aby počula ich óch a ách. Na vrcholci je zlatá hviezda, ktorá sa dotýka plafónu, a babka si myslí, že náš blahobyt dosiahol nebo. Potomkovia praľudí, vysvetľuje súdružka učiteľka, mrzli pod snehovými závejmi a vymysleli si narodenie Božieho syna, chceli sa prejedať a na to potrebovali nejaký dôvod. Súdružka učiteľka celú tú poveru prekukla, ale aj ona si stavia do obývačky mŕtvy strom na počesť Božieho syna a nerevolučne si k nemu sadá.

Niekoľko dní predtým pláva vo vani kapor a ja poriadam lov na žraloka, hádzem doňho kefy a špongie. Počas predvianočného obdobia sa nemôžeme kúpať, no aj tak sa kúpavame len raz za týždeň, keď babka zakúri v kachliach v kúpeľni. Musím sa kúpať spolu s bratom. Vtedy je on tým žralokom, ktorého sa pokúšam uloviť, vlny stúpajú, mama kričí: Prestaňte, smeje sa a mydlí mi chrbát. Ako najstaršia v rodine je odborníčkou na smrť babka, na Štedrý večer odsekne kaprovi hlavu. Po ružovej kapustnici zjeme večer jeho vyprázaný trup a nakoniec si pochutíme na

vysokej bielej torte s polevou, až potom sme me rozbaľiť darčeky, ktoré nám poslal neexistujúci Syn Boží. Celý večer sa tvárime, akoby sme boli normálna rodina. Rodičia sa nesmú hádať, mama, babka a ja sedíme v parádnych ostrovných šatách za mahagónovým stolom, otec a brat v tmavých sakách s bielymi košeľami a všetci sa k sebe správame zdvorilo.

Raz prišiel fotograf, postavili sme sa pred stromček a všetci sme sa pokúšali vyzerať milo, len ja som mraštila nos. Pred polnocou sa napätie stalo neznesiteľným. Rozplakala som sa, lebo mi brat oplul bábkové divadlo aj s princeznou a jej dvorom.